

efter dem, ligge de ogsaa et Sted herhjemme i Danmark. Jeg tror, jeg tør love, at hvis det lykkes Statsbanernes Ledelse at finde disse Takster, og man saa kommer med dem til Rigsdagen, ville vi modtage dem med Glæde og straks lovfæste dem.

Naar jeg nu vender mig til Enkelthederne i Forslaget, vil jeg sige, at det finansielle Resultat i Forslaget kan jeg slaa mig til Ro med. Det gaar jo ud paa, at der skal kunne indkomme 2 Mill. Kr. som Følge af de forhøjede Takster. Det er ganske vist kun lidt af de 8 Mill. Kr., som jeg begyndte med at tale om, at vi skulde kunne finde i Statsbanerne, men disse 8 Mill. Kr. skulle vi jo ikke finde i Taksterne alene. Jeg tror ligesom adskillige ærede Medlemmer, som have haft Ordet i denne Sal, at der er adskillige af dem, der findes i Organisationen, og jeg tror, der er maaske endnu flere at finde i Driften. Yderligere vil jeg sige, at skulde det vise sig ved den Forhøjelse af Taksterne, som vi nu gaa med til, at vi ikke naa tilstrækkelig højt op, tror jeg ikke, vi skulde være bange for at gøre et Skridt til, da vi nu ere komme saa uheldig langt ned, som vi ere, for de lange Afstandes Vedkommende. Det er bedre at naa frem ved to Skridt end at søge at naa frem ved at gøre et for stort Skridt. Jeg mener ligesom den højtærede Finansminister, at der kan ske Skade ved, at man gaar alt for pludselig op i Priserne, selv om man maa indrømme, at man har været alt for urimelig langt nede. Men jeg skulde meget ønske, at vi, naar vi nu forhøjede Taksterne, gjorde det saaledes, at de korte Afstande ikke fik nogen yderligere Forhøjelse. Jeg har omtalt, at de bleve forurettede i 1896, og det vilde være meget uheldigt, om vi for at indvinde denne ringe Ting, 2 Mill. Kr., paa vore Statsbaner, skulde gaa med til at fordyre Rejserne paa de korte Afstande yderligere. Efter det Forslag, som er stillet, og hvorefter man forhøjer Grundtaksten for 3die Klasse fra 2,35 Ø. pr. Kilometer til 2,5 Ø., vil der ingen Forhøjelse ske indtil 16 Kilometers Rejse, men dette er ikke mere end godt og vel 2 Mil, og jeg mener, at vi bør strække Grænsen saa vidt, at der i alt Fald ikke sker nogen Forhøjelse før over 30 Kilometers Rejse, saa ere vi nemlig paa den anden Side af de egentlige Lokalrejser.

Maa jeg indskyde den Bemærkning, at det har altid forbavset mig, at man gik til at afskaffe Returbilletterne. Den

Gang man i 1896 gik med dertil, troede jeg i min Naivitet, at det var noget, man var bleven enig om rundt omkring i hele Europa, at det var noget, der var blevet Mode i Europa, og Moden retter man sig jo efter, selv om der ingen Mening er i den. Jeg tænkte som saa: Da det nu er blevet Mode, ere vi ogsaa komne med, og det maa vi vel, skønt jeg ikke opfatter det forstandige deri. Senere er jeg ved at sætte mig ind i denne Gang kommen til det Resultat, at det ikke en Gang er Mode i Evropa, at det er os, som have begyndt at ville indføre en Mode, som der vistnok er meget faa, der have villet tage op efter os. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Returbilletter til korte Rejser ikke skulde bibeholdes. Det forekommer mig, at det maa være af Interesse for selve Banerne, for saa vidt det i hvert Fald sparer en Del Arbejde ved Salg af Billetterne. Jeg kan godt gaa med til, at man ikke indfører Returbilletter med lang Gyldighed, men jeg kunde tænke mig, at man indførte Returbilletter med 1 Dags Gyldighed. Hvis vi indførte saadanne Returbilletter og gav 20 pCt. Rabat for Returbilletten, kunde vi tage en Grundtakst af 2,90 Øre pr. Kilometer. Dobbelttaksten for en Rejse blev saa 4,64, og den enkelte Rejse vilde altsaa koste 2,32, hvilket vilde være omtrent det samme som Rejser nu, en ringe Bagatel mindre. Hvis man gjorde det, vilde man gøre de Rejser, som jeg kalder Kunderejser, i hvert Fald ikke dyrere, maaske endogsaa en lille Smule billigere, end de ere i Øjeblikket. Ved disse Rejser forstaaer jeg de Rejser, som Landbrugeren gør ind til Byen for at gøre sit Indkøb — han rejser om Morgenen derind, gør sine Forretninger og kører hjem om Aftenen — eller den korte Forretningsrejse, Forretningsmanden gør fra den ene By til den anden, eller den, han gør fra sit Forretningssted ud til sine Kunder paa Landet. Denne Del af Rejserne er en meget væsentlig, maaske den vigtigste Del af alt det Arbejde, Statsbanerne besørge. Skal jeg nævne en anden vigtig Del, hvor det var berettiget, at Statsbanerne toge særlige Hensyn, saa er det Befordringen af vore Udførselsartikler fra Produktionsstedet til Havnebyen. Naar jeg tager de to Ting, de Rejser, jeg kalder Kunderejserne, og Befordringen af vore Udførselsartikler til Havnebyerne, har jeg, siger jeg, rørt ved de to Ting, som er det væsentligste, det, hvor der bør tages de største Samfundshensyn ved Bestemmelsen af Statsbanernes Takster. Og hvis vi, som sagt, gik til